

Denise van de Ketterij

niet van plan volwassen te worden

Firefly-weeshuis
een bijzondere reis door Nepal

Seniorenclub Alblasterdam
de roepnaam van de SSAA

Weerbericht
Sebastiaan van Herk

Alblasterdam **WOORD**
aan het

'Ik ben absoluut niet van plan volwassen te worden!'

Denise van de Ketterij

Een prettig gestoord, creatief, chaotisch warhoofd. Iemand die altijd klaarstaat om anderen vooruit te helpen. Een vrouw die vaak schaterlachen van het lachen, maar ook ingetogen kan zijn. 'Ik kan mijzelf heel goed aanpassen aan het moment. Ik ben als een kameleon. Maar wel een oprechte.'

Denise van de Ketterij (42) of misschien wel meer bekend als gewoon 'Denise' is een geboren en getogen Alblasserdammer met stadse ouders. Vader uit Den Haag, moeder uit Amsterdam. Zij kwamen destijds naar Alblasserdam, omdat vader bij Nedstaal ging werken. Denise is verliefd op het Damdorp: 'Ik wil hier voor geen goud weg. Het is een heerlijk gek dorp.' Hoezo gek? 'Alblasserdam is best een ingetogen dorp. Maar als er dan een feestje is, gaat iedereen los en maandagmorgen zien we dan wel wat we met de rest doen. Het is een ons kent ons dorp en aan de andere kant ook weer niet, doordat er inmiddels ook aardig wat import is. Gewoon een positief gek dorp.' Schaterend: 'Eigenlijk een beetje zoals ik ben: prettig gestoord dus!' En dat ingetogen zijn? Denise denkt even na. 'Ik kan mijzelf heel goed aanpassen aan het moment. Aan de mensen, de setting. Een soort kameleon. Maar wel oprecht, het is geen façade.'

Slapend dorp

Denise vertelt verder over haar idee van Alblasserdam. 'Als je door ons dorp rijdt, lijkt het een slapend dorp. Maar dat is het in de verste verte niet. Er gebeurt hier zo ontzettend veel! Sporten en verenigen te over. En via Kijkesaan ontdek ik ook hoeveel inwoners hier creatief bezig zijn, zonder dat dit direct zichtbaar is. Daarnaast vind ik dat hier nog ontzettend veel mensen met het hart op de goede plek wonen. Neem bijvoorbeeld het vluchtelingenwerk. Daar zit ik nu dik in. Ik ben nog steeds dagelijks bezig met de groep vluchtelingen die hier in Alblasserdam enkele weken zijn geweest. Overigens mogen wij ons gelukkig prijzen met de groep die hier is geweest. Want ik zie in dit vrijwilligerswerk dat het ook echt heel anders kan. De vluchtelingen die in de Beukelmanschool hebben gewoond waren echt oké. En zij

zijn – eerlijk waar – allemaal weg van de Alblasserdammers en van het dorp. Niet dat ze nu per se hier willen wonen, maar vanwege het ontvangst en het oprechte medeleven en hulp die zij geboden kregen. Ze voelden zich thuis. Dat is zo'n moment dat ik super trots ben op Alblasserdam en het feit dat ik Alblasserdammer ben. Dat mensen niet met spandoeken voor de deuren staan; ik zou me kapot schamen voor het dorp. Je hoeft het niet met alles eens te zijn, maar heb wel respect alsjeblieft.'

Slapen op de bank

Denise komt uit een goed, stabiel gezin van harde werkers. Vader, moeder en een zus. Vader werkte bij Nedstaal en was politiek actief bij de PvdA in Alblasserdam. 'We hadden het echt goed met elkaar. Ik ben er trots op.' Ook trots op je eigen gezin? Schaterend: 'Kom op zeg, natuurlijk! Maar het is zeker geen kopie van het gezin waar ik uit kom. Dat was wel de oude arbeiders versie. Moeder werkte overdag een paar uurtjes, papa kwam na het werk thuis

en ging na het eten op de bank liggen slapen. Beetje dat idee.' En grinnikend vervolgt Denise: 'Bij ons is dat juist een beetje omgedraaid. John, mijn man, werkt in een zorggroep voor mensen met een verstandelijke beperking en werkt wat minder uren dan ik. Hij doet ontzettend veel in huis en neemt een groot deel van de zorg voor de kinderen voor zijn rekening. We zijn een echt "samen" gezin. We hebben twee meiden die ook echt hun verantwoordelijkheden in het gezin hebben. En we zijn trots hen. Ze doen het goed op school, zijn gedreven in hun ding. Wat dat betreft is ons gezin heel stabiel. Bijna saai.' En met een schaterende lach: 'Sorry! Geen smeulige roddels!'

Schone schijn

Wie ziet Denise als zij in de spiegel kijkt? 'Een persoon die gek is op mensen. Heel veel met mensen wil delen en heel veel van hen wil terugkrijgen in de vorm van emoties en verhalen. Ik ben creatief en een doener. Prettig gestoord en daar geniet ik ook van. Bovendien absoluut niet van plan om volwassen te worden. Dat ga ik pertinent niet doen. Ik kan ook de schijn goed ophouden. Niet negatief bedoeld hoor. Maar ook al voel ik me ziek, zwak of misselijk dan ga ik door, zoals ik altijd doe. Veel mensen begrijpen dus echt niet waarom ik gewoon kan doorwerken met een migraine. Dat doe ik gewoon. Tot het moment dat ik in de auto naar huis stap, dan stort ik in. Is echt een familietrekje. Mijn ouders en zus zijn precies hetzelfde. We zijn allemaal opgegroeid met de mentaliteit van niet piepen, gewoon doorgaan. Je kijkt maar weer als je thuis bent.'

Denk je dat anderen jou ook zo zien? 'Als ik denk aan hoe mensen naar mij reageren (vooral ook na het stoppen van de studio kreeg ik best veel opbouwende positieve reacties) geloof ik wel dat mensen mij oprecht aardig vinden. En zien zij ook wel wat ik zie. Eerlijk gezegd vind ik het niet zo spannend wat anderen van mij denken. Ik doe wat ik goed en mooi vind en als anderen zich daar niet in kunnen vinden, dan moeten zij dat weten. Alles wat ik doe, doe ik met alle liefde in mijn hart! Bijvoorbeeld mijn fotostudio. Tien jaar lang heb ik er ieder uurtje ingestopt dat ik had. Met liefde. Ik heb zoveel gave opdrachten mogen doen in binnen- en buitenland. Prachtige, emotionele plaatjes mogen maken en reportages van spetterende feesten. Die tien jaren waren echt wel een hoogtepunt.' En het stoppen was dan ... 'Nee, absoluut geen dieptepunt. Het is een herontdekking van mijzelf en wat ik wil. Ik heb in het

afgelopen jaar zoveel nieuwe kansen gekregen. Nee, ik kan er nog niet mijn brood mee verdienen. Maar het ondersteunen en helpen van mensen is echt wel mijn ding merk ik. Dat deed ik trouwens al toen ik de studio had. Alleen is het nu niet meer voornamelijk commercieel, maar puur op de mens zelf gericht.'

Niet brullen

Een van de meest bijzondere dingen die Denise nu doet, is het fotograferen voor Stichting Stil. Het biedt ouders een fotoreportage aan van het korte leven na de geboorte van hun kindje of van hun levenloos geboren wondertje. 'Dat is zo nodig! Een reportage zorgt voor een visuele herinnering, die helpt bij het verwerken van dat heftige verdriet. Alle fotografen die voor deze Stichting werken, doen dat belangeloos; alleen reis- en materiaalkosten worden bij de Stichting in rekening gebracht. Dat heb ik zelf nog niet gedaan. Dat beetje geld kan de Stichting beter gebruiken om extra fotografen te zoeken. Dit werk is zo bizar waardevol om te doen. De dankbaarheid en emoties die je terugkrijgt. Denk je eens in: hoe gaaf is het om als fotograaf deze intens verdrietige ouders een blijvende, visuele herinnering te geven? Als zij later over hun kindje vertellen, kunnen ze het ook laten zien. Dan is het echt, niet zomaar een verhaal. Ik voel me iedere keer zo rijk als ik de foto's ga brengen en de ouders deze kostbare herinnering geef. Dat is niet in geld uit te drukken.' Moeilijk om te doen? 'Nee, het is hun verdriet en niet dat van mij. Natuurlijk heb ik mijn emoties als ik naar de mensen en hun kindje kijk, maar ik ga niet lopen brullen. Ook niet als ik de deur uitloop.'

het aantal bezoekers die binnenkomen, merk je dat het ook niet meer zo'n vreemde eend in de bijt is. Het is zo gaaf. Er staat ook van alles. Dit fysieke atelier zorgt ervoor dat mensen gemotiveerd raken om eens wat anders te doen. Iets wat zij op creatief gebied leuk vinden en dat ook aan anderen willen laten zien. En het moet vooral leuk zijn voor jezelf. Niet iedereen hoeft het prachtig te vinden. Ik snap ook een heleboel kunst niet. Ik ga het ook niet analyseren. Misschien heel boers, maar ik vind iets mooi of niet. Het is gewoon al prachtig als iemand zijn ei kwijt kan in kunst. In welke vorm dan ook. Of dat nu schilderen is of dans of mode. Al ga je hier staan als standbeeld. Als je dat leuk vindt ... Behalve creativiteit draagt het atelier ook bij aan stukje sociale binding. Er zijn nu al mensen die elke week wel even langskomen voor een bak koffie. Die maatschappelijke verbinding vind ik echt heel gaaf.'

Vreemde eend

En dan is er natuurlijk ook Kijkesaan onderaan de Plantageweg. Een pand dat al vele levens heeft gekend en nu als antikraak omgetoverd is tot atelier, waar creatieve uitpattingen van Alblasserdamse kunstenaars ten toon worden gesteld. Eén van Denises dromen is daarmee realiteit geworden. 'Het mooie is dat we sinds kort een Stichting zijn. Stel dat we hier uit moeten – en dat gaat natuurlijk een keer gebeuren – en we geen ander onderkomen kunnen vinden, kunnen we nog steeds activiteiten organiseren. Een kunstavond middenin het bos bijvoorbeeld. Kijkesaan gaat door. Hoe dan ook. Het is een verrijking van het dorp. Dat heb ik nu al zo vaak horen zeggen. Gezien

Extravagant

Kijkesaan is al een stukje creativiteit van Denise. Maar zou zij er nog meer mee willen doen? Denise zucht, denkt na en antwoordt dan: 'Ik ben nog zoekende daarin. De verandering van het afgelopen jaar was en is best intensief. Ik zeg altijd maar dat het lijkt alsof ik gescheiden ben van mijn werk en dus weer mijn weg moet gaan vinden. Het is weer even wennen. Er borrelt van alles in me. Ik ben natuurlijk altijd bezig met foto's, maar mijn basisopleiding was beeldhouwen. Dat is in de loop van mijn leven wat verschoven en fotograaf ben ik sowieso. Dat vak is helemaal met mij verweven. Maar de beeldhouwkunst zou ik echt graag weer willen oppakken. Dat moet dan wel op

STICHTING
KijkESAAAN

PLANTAGEWEG 35B, ALBLASSERDAM

een rustiger moment, denk ik. Ik werk slechts een paar uur in loondienst, maar ik heb het gewoon ontzettend druk met al het vrijwilligerswerk dat ik doe. Dat betekent wel dat het qua financiën best pittig is. Als ik zou kunnen doen wat ik nu doe, Stichting Stil, Kijksaan, #RuimesOp en het vluchtelingenwerk en daar op de een of andere manier een minimale vergoeding voor kan krijgen, ben ik gelukkig. Ik hoef echt geen topsalaris, als ik maar mijn rekeningen kan betalen. Ik ben niet materialistisch ingesteld. Natuurlijk vind ik het leuk om een mooie tas te kopen ... en daar horen dan vanzelfsprekend wel die gave schoenen bij! Af en toe een beetje extravagant doen, daar ben ik ook niet vies van hoor.'

En dan vervolgt ze: 'De meeste mensen zien mij ook wel als de chaotische warhoofd die altijd lacht. Nou, dat klopt ook en dat zal ook altijd zo blijven. Ik ben een enorme zeef, die alleen met een agenda kan leven. En nu kan ik wel zeggen dat ik hoop dat ik over een jaar wat rust in mij lijf zal hebben, dat mijn leven dan gestructureerd zal zijn en ik alle tijd heb voor het beeldhouwen, maar dat gaat het denk ik niet worden. Maar ... dit ben ik! En ik ben er blij mee!'

Tekst: Comm^opass, tekst & vormgeving

Fotografie: Jeff Bervoets en Steve Peeters

130 OCCASIONS OP VOORRAAD
ONDERHOUD & APK
AUTOVERHUUR

Edisonweg 8b
2952 AD Alblasserdam
Tel. 078 691 84 48

Kortom: zekerheid in gegarandeerde mobiliteit!